

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. I. Quid sit Benignitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

CAPVT PRIMVM.

Quid sit Benignitas.

DIXIMVS supra, triplicem in Deo & natura rationali bonitatem spectari posse, tribusq; modis Deum dici bonum. Primò, Ratione perfectionis naturæ. Secundò, Ratione sanctitatis. Tertiò, Ratione beneficentiæ, quæ bonitas dici potest benignitas. de hac modò dicendum.

Hæc oritur ex prima bonitate, nimirum ex perfectione naturæ. Ex eo enim quòd res sit perfecta in sua entitate, propendet ad sui communionem, sicut vas perfectè plenum ad effusionem sui liquoris. Est autem duplex scilicet communio; altera naturalis, altera libera. Illa est omnino plena, hæc diminuta: in illa communicatur natura, & constituitur æquale; in hac solum aliquod naturæ imitamen, adumbratio, vestigium. Itaque cum diuina essentia sit infinita perfectionis & excellentiæ, propendet naturaliter & intrinsece ad communionem sui infinitam, sicut res inferiores propendent ad procreationem sui similis & æqualis. Verùm quia id quod omnino infinitum est, multiplicari non potest, idcirco diuina essentia non se communicat productione essentiæ similis numero distinctæ, sicut res creatæ faciunt (in quibus essentia quæ est in hoc supposito, producit essentiam numero distinctam in alio) sed largitione sui ipsius, & veluti replicatione, ita vt eadem numero simplicissima natura sit in tribus distinctis numero hypostasibus. Hæc tamen communicatio cum sit naturalis, propensio ad hanc non dicitur benignitas, sed fecunditas; & ipsa communicatio non est beneficentia, sed naturalis productio personæ, & communicatio naturalis. *Benignitas* enim respicit communicationem liberam ad inferiora descendentem. Oritur quidem ex infinita & superplenissima Dei bonitate seu perfectione, sicut & fecunditas, estque Deo naturalis, actus tamen ipsius sunt liberi. Est igitur *benignitas* Dei (quæ *χρηστότης* apud Græcos dicitur) naturalis propensio ad communicandum se inferioribus seu creaturis, pro captu cuiusque. Ex hac provenit primò & immediatè amor erga creaturas, quo vult illis suorum bonorum communionem; sed maximè erga creaturam rationalem, quæ sola Diuinitatis per intellectum & voluntatem

Duplex communio sui.

Communio diuina essentia.

Benignitas.

Quid sit.

tem est capax. Deus autem potissimum suam Diuinitatem communicare intendit, & in eum finem naturam Angelicam & humanam condidit, ac gratiæ suæ donis exornauit. Cerera omnia ob naturam humanam, quæ infinitis adminiculis egebat, fabricatus est.

2. Petri 1, 4.
Ioan. 17, 3.
23, 24.

CAPVT II.

Quinam effectus amoris diuini, & quis modus operandi.

4 Ex amore diuino omne bonum creatum profluxit, & vi eiusdem omnia in Deum reducuntur. Sicuti enim amor ex bonitate diuina procedens descendit & exundat ad creaturas; ita rursus easdem ad diuinam bonitatem conuertit, ut ibi æternum quiescant unde profluxerunt, ut pulchrè docet Dionysius De diuinis nominibus cap. 4. p. 1. ubi dicit, *amorem diuinum esse vim motricem & sursum trahentem in Deum, qui solus est ipsum per se pulchrum & bonum.* Item, *esse manifestationem Dei per seipsum, & benignum processum eximia illius vnionis, & amatoriã motionem simplicem, per se mobilem, per se innatam, præexistentem in bono, & ex bono in ea quæ sunt exuberantem, & rursus in bonum reuertentem.* quæ verba nobis breuiter exponenda.

5 Primò, Dicit esse *vim motricem*, tum quia Deum mouet ut descendat ad creaturas, eisquæ sua bona communicet; tum quia ipsas res creatas sursum trahit in Deum. Vnde an. dr dicitur *ευσαννός*, id est, *efficiens extasin*; quia amantem transfert à seipso in amatum, nempe Deum in creaturam, & creaturam in Deum. Verum etli Deum moueat ad creaturas, non tamen ipsum sinit in creatis rebus quiescere; sed ab illis retrahit eum vnà cum creatis in seipsum. Nam totum bonum quod confert rebus creatis, statim reflectit, & refert ad seipsum, qui est ipsum per se bonum & pulchrum, quod omnia ad se allicit, & potentissime trahit.

6 Secundò, Dicit esse *εὐφρων*, seu *manifestationem Dei per seipsum*, quia cum Deus lucem habitet inaccessibilem, ita ut nulli creaturæ per se possit esse manifestus, per amorem egreditur extra se, & sic manifestatur creaturis. Amor enim mouet Deum ad quinque modos Egressus. Primò, Ad egressum *per creationem*, qua non solum rebus creatis illustre vestigium suæ potentia, sapientia & bonitatis imprimi; sed etiam naturæ rationali Angelicæ & humanæ vultus sui imaginem inserit. absque hoc egressu maneret prorsus igno-